

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 14838

за изменение в частта за разноските

гр. София, 30.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
закрито заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **5386** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.248 от ГПК.

Образувано е по МОЛБА от 31.03.2025 година на Е. И. А. за изменение на Решение №8254/11.03.2025 година ,постановено по адм. дело №5386/2024 година в частта за разноските.

Ответникът по оспорването с Молба от 29.04.2025 година е изразил становище в посока неоснователност на молбата за изменение на Решението в частта на разноските.

Настоящият съдебен състав след като обсъди депозираната молба, намира същата за процесуално допустима, но неоснователна. Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл.248,ал.1 ГПК/приложима по силата на препращащата норма на 144 АПК постановява, че в срока за обжалване,а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му,съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Разпоредбата е приложима и по отношение и на другите актове ,с който производството по делото е приключило, в това число и определенията при прекратяване на производството.

Следва да бъде посочено,че крайният момент,в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се

произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разносните е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

По аргумент от нормата на чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разносните по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

В конкретния случай, оспорващият твърди, че Началник на Затвор – [населено място] няма правосубектност, за да бъде осъден да заплати разноски, като това твърдение е плод на непознаване на правната материя и смесване на гражданското с административното право, и най-вече на нормата на чл. 143, ал. 1 от АПК. Цитираната съдебна практика не може да доведе до извод, че разносните следва да бъдат понесени от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията, която обаче не е страна в процеса и не е взела участие в производството, нито е била надлежно конституирана като такава. Няма как страна, която изобщо не е участвала и само защото притежава качеството на юридическо лице да бъде осъдена да понася разноски, при положение, че нормата на закона е ясна и категорична от къде се възстановяват разносните – от бюджета на органа, издал отменения административен акт или отказ, а не от организацията, която е ЮЛ или задължително трябва да бъде правосубектен органът, издал акта.

С оглед на това молбата за изменение на Определението в частта за разносните е неоснователна. Воден от гореизложеното и на основание чл. 248 ГПК, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ МОЛБА от 31.03.2025 година на Е. И. А. за изменение на Решение №8254/11.03.2025 година, постановено по адм. дело №5386/2024 година в частта за разносните.

На основание чл. 138, ал. 1 АПК, п. репис от определението да се изпрати на страните. Определението подлежи на обжалване по реда за обжалване на Решението.

СЪДИЯ: